Pregaria.cat

Entrada

Temps d'amor i d'adoració

Quan dediquem una estona a la pregària, i entrem en silenci, moltes vegades emergeixen tota mena de pensaments, temes pendents, iniciatives i records de tasques a mig fer. Sembla que en l'intent de cercar pau i repòs interior totes aquestes coses estiguessin esperant per fer-se presents i exigir una atenció, sovint amb urgència. Si els hi obrim les portes de bat a bat, segurament abandonarem el temps de pregària prioritzant l'allau d'accions proposades. Després ens lamentarem de no haver dedicat el temps a la meditació i a la pregària, tal com era el nostre primer bon propòsit.

Des del punt de vista d'una eficàcia operativa la meditació i la pregària no són precisament el temps de màxim rendiment. Hi ha qui pregunta que en traiem de meditar, estar en silenci o pregar. Si, potser s'accepta que poden esdevenir una mena de teràpia espiritual pacificant; però hi ha tantes coses a fer, som cridats a tanta responsabilitat... i hem de promoure tants canvis!

Un dia, però, ens adonem que el temps dedicat al silenci de la meditació i de la pregària, no és pas una forma de reflexionar, de treure conclusions i de preparar-nos. És un temps d'amor. És un temps d'adoració. El silenci contemplatiu no és un silenci buit. Certament provoca una buidor d'immediateses i fa un cert distanciament a moltes situacions i relacions. Però no per defugir-ne, sinó com aquell corredor que respira a fons durant l'aturada per tornar amb nova vigoria a la cursa. El silenci contemplatiu pren distància i respira aquell amor que ens es donat.

No és amb paraules i reflexions que el rebem sinó directament per la Presència. A vegades en repercussió afectiva, altres vegades en seca quietud. No importa. Ell és el que importa, tan notablement fascinant, que quasi sense adonar-nos en la comunicació ens trobem en una actitud d'adoració.

Hi ha moltes i diverses maneres d'entendre això d'adorar. El silenci meditatiu i contemplatiu en la comunicació d'amor porta a una adoració alegre, no humiliant, agraïda, des de la realitat de qui és Ell i qui som nosaltres i sobretot amb un desig d'unió de totes les realitats en la Realitat. Adorar és un gran goig, no té res a veure amb un Cap poderós i un criat.

Jesús ho comparava a un banquet de noces

Jesús Renau sj.